

حکم زندان عبدی غیر قانونی است؛ فعالان کارگری را آزاد کنید

صادق کار

بنا به گزارش سایت حقوق معلم و کارگر، شعبه ۳۶ دادگاه تجدید نظر در ۲۴ شهریور ۹۵ حکم ۶ سال زندان اسماعیل عبدی، دبیر کانون صنفی معلمان را تأیید کرده است. وی در سال ۹۴ در واقع بخاطر فعالیت های صنفی بازداشت شد و در یک بی دادگاه به ریاست قاضی صلواتی به ۶ سال زندان محکوم گردید، اما پس از گذراندن ۱۱ ماه زندان و مبادرت به یک اعتصاب غذای طولانی با قید وثیقه آزاد گردید.

چند روز قبل از اعلام خبر تأیید حکم ۶ سال زندان برای دبیر کانون صنفی معلمان در بی دادگاه تجدید نظر، جعفر عظیم زاده رئیس اتحادیه آزاد کارگران و شاپور احسانی یکی دیگر از رهبران این اتحادیه، در دادگاهی مشابه با اتهامات دروغین، تجدید محاکمه شدند و در انتظار اعلام رای بی دادگاه تجدید نظر بسر می برند.

عظیم زاده نیز که قبلا همزمان با عبدی علیه حکم ظالمانه زندان و اتهامات ناروا مبادرت به اعتصاب غذا کرده بود، به دنبال مقاومتی طولانی و تحسین برانگیز، در پی موج اعتراض ها و حمایت های وسیعی که از هر سو از او و اسماعیل عبدی صورت گرفت، پس

از آن که زندانبانان نتوانستند وی را وادار به شکستن اعتصابش کنند، با وعده رسیدگی عادلانه به درخواست هایش توسط زندان بانان آزاد شد.

از سویی دیگر، شاپور احسانی، فعال کارگری نیز، به دلیل فعالیت های صنفی، از قبل تحت پیگرد قرار داشت، مدتی پیش تر نیز ابراهیم مددی و داود رضوی هر یک صرفا به دلیل فعالیت سندیکایی دیگر بار به چندین سال زندان محکوم شدند. علاوه بر این تعداد زیادی از فعالان صنفی و سازمان دهندگان اعتراض های صنفی در واحدهای ریز و درشت صنعتی و معدنی توسط بیدادگاه های مشابه در شهرهای مختلف محاکمه و به زندان، شلاق و اخراج محکوم گردیدند.

آزادی عبدی و عظیم زاده بی شک در وهله نخست به دلیل اعتراضات وسیع گروه های مختلف اجتماعی و سازمان های کارگری و حقوق بشری در داخل و خارج کشور، و استواری این دو تن بر سر خواسته هایشان بود، و اگر این اعتراض ها و نگرانی از عواقب آنها نبود، بعید بود که زندانبانان جنایتکار این دو رهبر سندیکایی را ولو بطور موقت و خواباندن اعتراض هایی که حول

اعتصاب غذای آنها شکل گرفت با دادن وعده رسیدگی عادلانه آزاد کنند. تأیید حکم ۶ سال زندان اسماعیل عبدی نیز موید همین واقعیت است.

در مورد نتیجه دادگاه عظیم زاده و احسانی نیز، با وجود دادن وعده رسیدگی عادلانه تصور نمی رود که نتیجه متفاوت باشد، زیرا با توجه به سیاست سرکوب جنبش کارگری ایران، که توسط همه جناح های حکومتی و دولتی طی سال های متمادی انجام گشته، تردیدی وجود ندارد که چنین برخورد های خصمانه ای، همچنان علیه فعالان مستقل کارگری ادامه خواهد یافت.

اما در این میان طنز قضیه در این جا است، که تأیید حکم زندان عبدی و دیگر محاکمات فعالان کارگری درست همزمان با صدور بخشنامه وزیر کار مبنی بر ابلاغ بخشنامه اجرایی مقابله نامه های بنیادین کار که حق فعالیت اتحادیه ای و حق اعتصاب در صدر آنها قرار دارد، صادر شده است و هئیتی نیز از طرف خانه کارگر در کنگره فدراسیون سندیکایی جهانی، که در دوربان آفریقای جنوبی برگزار می شد، شرکت داشتند.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

شنبه ۱۸ مهر ۱۳۹۵ / ۹ اکتبر ۲۰۱۶ / سال سوم شماره ۱۵۴

کارگری نیز الان آزاد شده بودند. درست است که دولت و وزیر کار به راحتی زیربار اجرای قوانین و بخشنامه‌هایی که بسود حقوق کارگر است نخواهند رفت، ولی همین قوانین از آن جمله بخشنامه وزیر کار در ارتباط با اجرای مقاوله نامه ها را بایستی مستمسک قرار داد و به استناد به آنها خواهان آزادی همه کارگران زندانی و اجرای بخشنامه وزیر کار شد. طبق همین بخشنامه همه احکام صادر شده زندان برای فعالان کارگری غیرقانونی است.

و خواب خوش را از کارگزاران سرمایه سلب کرده است. با این اوصاف می توان با راه اندازی کمپین های مختلف در داخل و خارج و تشویق کارگران و سایر اقشار و گروه‌های اجتماعی علیه پیگرد پلیسی فعالان کارگری و مدنی به مقابله برخاست و خواهان اجرای بی قید و شرط مقاوله نامه های بنیادین سازمان بین المللی کار شد. سازماندهی حرکت های مشترک معلمان، کارگران و دیگر اقشار اجتماعی، بویژه انجام اقدامات مشترک با خانواده های زندانیان سیاسی برای آزادی همه زندانیان سیاسی و مدنی، یقیناً می تواند به عاملی مهم و تاثیرگذار تبدیل شود و نیابستی با آزادی تعدادی از زندانیان، چنین حرکتی دچار توقف و رکود گردد. اگر اعتراض ها پس از آزادی عیدی و عظیم زاده با قدرت پیشین ادامه پیدا می کرد، شاید الان با تجدید محکومات و تأیید احکام ظالمانه پیشین مواجه نمی شدیم و عده دیگری از زندانیان سیاسی و

با این وصف اما هم وزیر کار و هم علیرضا محجوب که یکیشان عنوان پرطمطراق نمایندگی کارگران ایران و دیگری وزیر کار را یدک می کشند، مثل همیشه، دم فرو بستند و انگار نه انگار که وظیفه‌ای دارند.

هر دو به کوچه علی چپ و صحرای کربلا زدند. محجوب در سخنرانی اش در کنگره این فدراسیون، برای این که بر سرکوب خشن و مستمر بدیهی ترین حقوق کارگران و استمرار فقر، فساد و بی عدالتی حاکم سرپوش بگذارد، از همه چیز سخن گفت جزء سرکوب جنبش کارگری توسط دولت و حکومت.

امروزه دیگر کمتر کسی، انتظاری از وزیر کار، دولت و امثال محجوب ها دارد. بهمین خاطر است که به رغم همه وعده‌های دروغ و سرخرمن این جماعت و تشدید مداوم فشار و ارباب و زندانی کردن رهبران تشکل های مستقل کارگری، اعتراض ها و مقاومت کارگران با قدرت ادامه دارد

از تجربه دیگران

نقش اتحادیه های صنفی و جامعه مدنی در حاکمیت بهینه (بخش ۵)

دکتر نجوچوه فرایدی و آیولور الوسکون ناتانیل

دپارتمان مدیریت عمومی و روابط صنعتی، دانشگاه ایالتی لاگوس نیجریه

ترجمه گودرز

ادامه از بخش چهارم

"آگی" در دشواری های مفهوم دموکراسی از تفاوت دموکراسی مستقیم و غیرمستقیم با نمایندگی نوشت. در دموکراسی مستقیم همه شهروندان مستقیماً در وضع قوانین شرکت دارند و بعد هم نوبتی در اداره امور نظارت می کنند. این نوع از دموکراسی تنها در یونان قدیم و برخی مناطق دورافتاده قبل از استعمار افریقا سابقه داشت و بعدها با افزایش جمعیت و وسعت سرزمینی جای خود را به دموکراسی از طریق نمایندگی

داد.

در دموکراسی از طریق نمایندگی، مردم عموماً در قانونگذاری شریک نیستند و یا بر اجرای آن مستقیماً دخالت ندارند، ولی کسانی را انتخاب می کنند که مسئول قانونگذاری و اجرای قانون اند که اصطلاحاً با حکومت مدرن هم مترادف است.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

شنبه ۲۴ مهر ۱۳۹۵ / ۱۵ اکتبر ۲۰۱۶ / سال سوم شماره ۱۵۵

تاریخچه معنا و مفهوم اتحادیه های صنفی در ادبیات سیاسی

"اتحادیه های صنفی" تعریفهای متنوعی را برای محققان و پژوهشگران جذاب ساخته است. مفاهیم البته بسته به نگاه و انتظار کارگران و چهارچوب قضایی حاکم در هر کشور متفاوت بوده است. "آکپالا" معتقد است که مفهوم دقیق اتحادیه صنفی ممکن است از یک وضعیت با دیگری براساس شرایط اقتصادی و سیاسی و رابطه

اکتبر ۲۰۱۴: تظاهرات گنجره اتحادیه های کارگری نیجریه در اعتراض به حذف حداقل دستمزدها

حاکم بین کارگر و کارفرما مغایر باشد.

قانون کار نیجریه در ماده ۳۱ مصوبه ۱۹۷۳ اتحادیه های صنفی را چنین تعریف می کند: "هر نوع ترکیب کارگران و کارفرمایان در رابطه دائم و موقت، که هدفش تبیین شرایط و مقررات ناظر بر کار کارگران باشد. ترکیب مورد اشاره اگر از ملزومات این قانون چه در مورد هدف و یا هریک از مواد اجرایی آن منحرف گردد، چه در تحدید کار صنف و یا منافع کارگران عضو باشد، غیر قانونی خواهد بود."

تعریف دیگر به این صورت است که "تجمع دستمزد و حقوق بگیران که با هدف تأمین و بهبود حقوق و شرایط کار اعضا و برای توسعه و گسترش جایگاه اجتماعی و استاندارد زندگی اعضا در جامعه تشکیل یابد." از سوی دیگر "سیدنی و بئاتریس وپ" اتحادیه صنفی را "تشکل مستمر مزدبگیران برای تأمین و حفظ شرایط زندگی زحمتکشان" تعریف کرده اند.

فارغ از این تفاوت ها، در موارد کمی می توان توافقی مشاهده کرد که تعریف یک رژیم دموکراتیک را مشخص نماید. دلیل، شاید این باشد که دو معیار متضاد در ارزیابی تصمیمات سیاسی بکاربرده می شود، یکی آن که تصمیم را چه کسی گرفته است و آیا انتخاب جمعی بوده است و دوم آن که چه کسی از آن نفع می برد، انتخاب جمعی برای منافع جمعی.

به روایت "کونتز" در کشورهای به اصطلاح غربی کفایت که شرط اول تأمین گردد، چنانچه بتوان به هر شکلی تصمیم گیری در موارد سیاسی را به مردم نسبت داد، تا آن را سیستم دموکراتیک بنامند. از طرف دیگر در کشورهای کمونیستی از شرط دوم استفاده می کنند، به این معنا که تصمیم های سیاسی دموکراتیک خوانده می شوند اگر در جهت منافع مردم باشند، حتی اگر در آن پروسه فقط حزب حاکم بدون مشارکت مردم عادی شرکت داشته باشد.

اگر به فرهنگ قرن بیستم نگاه کنیم، دموکراسی "فرمی از دولت است که در آن قدرت عالی به نزد جمهور مردم به ودیعه گذاشته شده است و آنها بر اجرای آن مستقیماً یا از طریق نمایندگانشان نظارت می کنند، مردم عادی در مجموعه ای که با تساوی حقوق و امکانات برابر سیاسی، اجتماعی و قانونی شناخته می شوند."

"تویو" در تعریف بالا به دو نکته توجه ویژه کرد، اول در قدرت عالی و در به ودیعه گذاشته شدن آن در جمهور مردم. او نتیجه گرفت که برای رسیدن جمهور مردم به قدرت عالی برگزاری انتخابات کافی نیست. دموکراسی از انتخابات فراتر می رود و مردم باید در پروسه تصمیم گیری های حکومت هم دخالت و مشارکت داشته باشند.

دوم آن که ترم "مردم عادی" در دموکراسی نشانه ای از به رسمیت شناختن طبقاتی دارد و تأکید بر "مردم عادی" بر تفاوت بین مردم با شاه و طبقه حاکمه دلالت دارد. برابری هم جای توجه دارد، تساوی حقوق و امکانات برابر سیاسی، اجتماعی و قانونی در میان شهروندان نقش اساسی در تعریف دموکراسی دارد. برای رسیدن به دموکراسی واقعی اول از همه باید برابری شهروندی واقعی حاصل شود.

بیانیه اتحادیه آزاد کارگران ایران

شش سال زندان برای اسماعیل عبدی را،

قویا محکوم می کنیم

بازنشسته، بر چیده شدن استخدام موقت معلمان با حقوق های بسیار ناچیز تحت عناوین حق التدریس، شرکتی و پیمانی، جلوگیری از رشد فزاینده مدارس غیر انتفاعی و هیات امنایی و برخورداری فرزندان ما کارگران و عموم مردم ایران از آموزش و تحصیل رایگان و مطابق با استانداردهای امروزی است. اما در این مملکت، این مطالبات برحق و تلاش و مبارزه برای تحقق آنها، اقداماتی امنیتی و تبلیغ بر علیه نظام جمهوری اسلامی به حساب می آیند و معلمان برجسته و شریفی همچون عبدی و یارانش در کانونهای صنفی معلمان با این اتهامات به زندانهای طویل المدت محکوم میشوند.

مبارزه خستگی ناپذیر معلمان ایران برای دست یابی به مطالبات بر حق شان، چیزی نیست که با زندان و سرکوب آرام بگیرد. جنبش اعتراضی معلمان سال هاست بی وقفه ادامه دارد و علیرغم هزینه های سنگینی که متحمل شده است امروزه استوارتر و آگاه تر از هر زمان دیگری در حال پیشروی و گره خوردن با دیگر جنبشهای عدالتخواهانه اجتماعی و بطور اخصی با جنبش کارگری ایران است.

ما کارگران و معلمان، خود به خوبی می دانیم که چه چیزی را در این مملکت به خطر انداخته ایم. ما با تلاش برای تحقق مطالبات انسانی مان، نوید بخش یک زندگی توأم با سعادت و خوشبختی و بالاترین درجه از امنیت اقتصادی اجتماعی برای جامعه هستیم و بدیهی است که تحقق هر درجه ای از امنیت اقتصادی اجتماعی همگانی، می تواند منافع و امنیت رانت خواران و چپاول گران ثروتهای اجتماعی را به مخاطره بیاندازد و آنان را از بهشت برینی که بر روی دوش فقر و فلاکت و بی تامینی ما برای خود ساخته اند محروم نماید. به

حکم شش سال حبس اسماعیل عبدی که پیش تر توسط شعبه ۱۵ دادگاه انقلاب با اتهامات واهی "اجتماع و تبانی به قصد اقدام علیه امنیت کشور" و "تبلیغ علیه نظام جمهوری اسلامی" صادر شده بود، توسط شعبه ۳۶ دادگاه تجدید نظر مهر ماه جاری به وکیل 16 تایید و ایشان ابلاغ شد.

اسماعیل عبدی دبیر کل کانون صنفی معلمان ایران(تهران) و از چهره های سرشناس جنبش اعتراضی معلمان است که همراه و همدوش صدها هزار تن از همکارانش در سطح کشور بطور خستگی ناپذیری برای برخورداری معلمان از یک زندگی انسانی مبارزه کرده است.

خواست اسماعیل عبدی و صدها هزار معلم در سرتاسر کشور پایان دادن به فقر و فلاکت، اجرای کامل قانون نظام هماهنگ پرداختها در مورد فرهنگیان شاغل و

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
شنبه ۲۴ مهر ۱۳۹۵ / ۱۵ اکتبر ۲۰۱۶ / سال سوم شماره ۱۵۵

اعتصاب غذای مشترک اسماعیل عبدی و جعفر عظیم زاده با محوریت خواست برداشته شدن اتهامات امنیتی از پرونده های فعالان صنفی و جنبش عظیمی که همین چند ماه پیش حول این مطالبه شکل گرفت خود گواه این مدعاست.

اتحادیه آزاد کارگران ایران با محکوم کردن تایید حکم زندان اسماعیل عبدی اعلام می دارد: به نوبه خود در قبال احتمال اجرای این حکم و یا به زندان انداختن دوباره جعفر عظیم زاده و محمود بهشتی لنگرودی ساکت نخواهد نشست و همدوش با معلمان و دیگر سازمان ها و نهادهای کارگری داخلی و بین المللی دست به اعتراضات گسترده ای بر علیه زندانی کردن این فعالان خواهد زد.

جای اسماعیل عبدی زندان نیست، اسماعیل زبان گویای مطالبات ما کارگران نیز است و ما در اتحادیه آزاد کارگران ایران، با اعلام حمایت قاطعانه از وی، همراه و همدوش او و معلمان کشور برای دست یابی به مطالبات شان محکم و استوار ایستاده ایم.

همین دلیل نیز هست که اینان با وارونه سازی و قرار دادن خود در مقام مدافعان امنیت ملی، اتهام بی اساس و پوچ اجتماع و تباری به قصد اقدام علیه امنیت کشور را به ما فعالان صنفی و مدنی وارد می کنند تا حفاظی در برابر به خطر افتادن منافع خود ایجاد کنند.

اما واقعیت این است که دیگر دوره وارد کردن این گونه اتهامات نخ نما و به زندان افکندن فعالان صنفی و مدنی با چنین اتهامات پوچ و بی اساسی به سر آمده است.

اتحادیه آزاد کارگران ایران

۲۳ مهر ماه ۱۳۹۵

علیه برنامه ریزان، لایحه اصلاحی قانون کار اعتراض کنید

**از طریق، خبرگزاری ها، مطبوعات و رسانه های اجتماعی
تلگرام، اینستاگرام**

**و تشکیل کمپین های اعتراضی به روشنگری و انسجام کارگران
یاری رسانید**

**با توجه به انتخابات ریاست جمهوری، جناح های حکومتی در
برابر اعتراض های کارگری چاره ای جزء عقب نشینی ندارند**

**با گسترش اعتراض ها، حاکمیت جمهوری اسلامی را وادار به
تمکین کنید**

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)